

РЕШЕНИЕ

№ 11274

гр. София, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 85 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА
ТОШЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА АЛ. ИВАНОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА ТОШЕВА**
Гражданско дело № 20221110106074 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на фирма срещу Е. Л. Д.К., с която е предявен иск за признаване за установено, че ответницата дължи на ищеца сумата от 2 064.72 лв., представляваща регресно задължение за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ за вреди, причинени виновно от нея при ПТП на 03.11.2017 г. в гр. София, при което тя е напуснала мястото на настъпването на ПТП преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, ведно със законната лихва от 17.09.2021 г. до окончателното плащане, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 54271/2021 г. по описа на СРС, 85 състав. Претендират се разноските за заповедното и исковото производство.

Ищецът твърди, че на 03.11.2017 г. в гр. София е настъпило ПТП по вина на ответницата, управлявала лек автомобил марка „марка“, с рег. № ****, при което са причинени щети на лек автомобил марка „марка“, с рег. № ****. Посочва, че ответницата е изгубила контрол върху автомобила и е реализирала ПТП с движещия се отляво автомобил, след което е напуснала мястото на ПТП, без да изпълни задълженията си като участник в произшествието. Излага, че за настъпилото ПТП е съставен Протокол № 1703216/03.11.2017 г. Посочва, че към датата на ПТП за управлявания от ответницата автомобил е имало валидна застраховка „Гражданска отговорност“ при ищеца, който е заплатил на застрахователя по имуществена застраховка за увредения автомобил – фирма, застрахователно обезщетение в размер на 2 064.72 лева. Твърди, че е изпратил двукратно регресна покана до ответницата.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответницата Е. Л. Д.К. е подала отговор на исковата молба, в който оспорва предявения иск. Не оспорва обстоятелството, че е била участник в настъпилото ПТП, както и неговия механизъм, но възразява срещу твърденията на ищеца, че е напуснала мястото на произшествието, без да изпълни задълженията си като участник в него. В тази връзка сочи, че преди ПТП е претърпяла битов инцидент, в резултат на който е ударила главата си, поради което се наложило да потърси медицинска помощ в УМБАЛСМ „Пирогов“. Излага, че е напуснала ПТП, едва след като се е уверила, че няма други пострадали лица, нито сериозни щети, и само за да получи спешна медицинска помощ

заради претърпения по-рано инцидент. Оспорва наличието на основание за плащане от ищеца по регресната претенция на другия застраховател при твърдения, че липсват доказателства сумата от 2 064.72 лв. да е платена от фирма на оторизиран сервиз, извършил ремонт на увредения лек автомобил, както и че ищецът е трябвало да откаже да плати на другия застраховател поради изтеклия 3-годишен период, в който последният не е предявил регресната си претенция към него. Признава, че ищецът е платил на фирма процесната сума.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявен е по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК иск за установяване дължимост на сума, за която е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 54271/2021 г. по описа на СРС, 85 състав. Искът е допустим като предявен в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК, при наличие на подадено в срок възражение срещу заповедта и в предметните и субективни предели на заявлението и издадената заповед по чл. 410 ГПК.

Искът е с правна квалификация чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ. Съгласно посочената разпоредба застрахователят има право да получи платеното обезщетение заедно с платените лихви и разноски от виновния водач, когато той е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина.

Предпоставките за уважаването на иска са: наличие на валиден договор по застраховка „Гражданска отговорност“ за управлявания от ответницата лек автомобил; настъпване в срока на застрахователното покритие по този договор на застрахователно събитие, представляващо покрит риск и предизвикано виновно от ответницата; настъпването на вреди в твърдения размер за трето лице в резултат на ПТП; плащане на застрахователно обезщетение в твърдения размер на третото лице от неговия застраховател по имуществена застраховка фирма за вредите от процесното ПТП; плащане на сума в твърдения размер от ищеца на фирма по регресната му претенция за вредите от процесното ПТП; напускането от ответницата на мястото на настъпването на ПТП преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон. Съгласно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК доказването на посочените факти е в тежест на ищеца.

В случая с Определение № 8770/06.04.2022 г. са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: настъпване по вина на ответницата на 03.11.2017 г. в гр. София на описаното в исковата молба ПТП с посочените участници и при описания механизъм; наличието към 03.11.2017 г. на валиден договор по застраховка „Гражданска отговорност“ за водача на лек автомобил „марка“, с рег. № ****; напускане на местопроизшествието от ответницата; заплащане от ищеца на фирма на застрахователно обезщетение в размер на 2 064.72 лв., а с протоколно определение от 28.04.2022 г. е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че от процесното събитие са настъпили за лек автомобил „марка“, с рег. № ****, вредите по вид и размер, описани в исковата молба.

Ответницата оспорва наличието на основание ищецът да удовлетвори регресната претенция на фирма – застрахователят по имуществена застраховка „Каско“ на увредения при ПТП лек автомобил, като възражава, на първо място, че липсват доказателства посоченото дружество да е заплатило застрахователно обезщетение за вредите от процесното ПТП, и на второ място, релевира възражение, че регресната му претенция е предявена пред ищеца след изтичане на погасителната давност, поради което последният е следвало да откаже плащането.

В случая се установява по делото, че за щетите по лек автомобил марка „марка“, с рег. № ****, е образувана в фирма – застраховател по имуществена застраховка „Каско“ за него, щета № 0300/17/302/502070. Представени са Протокол за приемане и предаване на фирма“ ЕООД на автомобили при каросерийни и бояджийски ремонти, Фактура № ***/29.05.2018 г. и Фактура № 0002258179/29.05.2018 г. /л. 17-19 и л. 150-151/. В Протокола е отразено, че е съставен по щета № 290210/308491, а във фактурите е посочена щета № 290210. Същевременно са представени Доклад по щета № 0300-17-302502070/22.06.2018 г. /л. 149/, с който са одобрени за плащане на фирма“ ЕООД сумите от 787 лв. и от 1 252.70 лв., напълно съответстващи на сумите по издадените фактури, и Справка за извършени плащания /л. 152/, от която е видно, че на 22.06.2018 г. /датата на одобряване за плащането с Доклада/ същите суми са платени по горепосочените фактури по щета № 0300/17/302502070, № на поръчка 290210. Следователно при съвкупна преценка на събраните по делото писмени доказателства се налага еднозначен извод, че застрахователят по имуществена застраховка „Каско“ е платил застрахователно обезщетение на увреденото лице, поради което не е било налице основание за ищеца – застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите на виновния водач, да откаже плащане по предявената пред него регресна претенция.

Неоснователно е и възражението на ответницата, че ищецът е следвало да откаже плащане поради изтичане на погасителната давност за регресното вземане на фирма. Съгласно чл. 378, ал. 5 КЗ регресните иски се погасяват в срок 5 години, считано от датата на извършеното плащане от страна на застрахователя по имуществена застраховка, а в случая плащането е извършено от фирма на 22.06.2018 г., а неговата регресна претенция е удовлетворена от ищеца чрез плащане на 12.02.2021 г., поради което очевидно не е била погасена по давност към този момент.

По правоизключващото възражение на ответницата, че е напуснала мястото на инцидента, след като се е уверила, че няма пострадали лица и няма причинени сериозни щети по автомобилите, и само поради необходимостта от неотложна и спешна медицинска помощ, съдът намира следното:

Случаите, когато органите за контрол на МВР посещават задължително мястото на ПТП, са изрично посочени в разпоредбата на чл. 125 ЗДвП, а именно когато: при произшествието има убит или ранен човек; произшествието е предизвикало задръстване на платното за движение; в произшествието участва ППС, което превозва опасен товар или товар, който се е разпилял на пътя и в резултат на това създава опасност за движението; има съмнение, че участник в произшествието е с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, или не притежава необходимите права за управление на МПС; произшествието е с участието на ППС на МО или на БА, както и на съюзнически и/или чужди въоръжени сили, преминаващи през територията на РБ или пребиваващи на нея, като в този случай се уведомява служба „Военна полиция“ към министъра на отбраната; между участниците в произшествието има разногласие относно обстоятелствата, свързани с него; произшествието е с един участник и МПС не е в състояние да се придвижи на собствен ход поради причинените му от произшествието вреди. Доколкото по делото се установи, че щетите са само с имуществен характер, приложение намира и разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП, според която когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, водачът е длъжен: да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието; ако между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те преместват превозните средства, така че да не възпрепятстват движението, и попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП; ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания.

В случая относими към въпроса дали между участниците в ПТП е имало съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, са единствено показанията на свид. Каменов, които обаче не са особено информативни по този въпрос, защото той заявява, че не помни множество детайли във връзка с инцидента – кой е бил виновен за него, колко време са стояли с ответницата на мястото на ПТП преди да си тръгнат, дали е имало уговорка с другия водач за попълване на протокол. Предвид това и щом в случая не е попълнен двустранен констативен протокол за ПТП, а е съставен Протокол за ПТП от полицейски служител, подписан единствено от другия водач, в който е отразено, че ответницата е напуснала ПТП, съдът намира, че няма как да се приеме, че между двамата водачи е било налице съгласие относно обстоятелствата, свързани с ПТП. Ето защо съдът намира, че в случая посещаването на местопроизшествието от органите за контрол на движение по пътищата е било задължително съгласно чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ и чл. 125, т. 7 ЗДвП.

Съгласно чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ ответницата е тази, която трябва да докаже, че е напуснала мястото на настъпването на ПТП преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, защото е било наложително да ѝ бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина.

В тази връзка ответницата е представила извлечение от Амбулаторна книга на Неврохирургичен кабинет в УМБАЛСМ „Н. Й. Пирогов“ за периода от 30.10.2017 г. до 05.11.2017 г. Видно е от него, че на 04.11.2017 г. в 00:20 ч. тя е потърсила медицинска помощ, извършен ѝ е преглед, снета е анамнеза, че се е ударила, но не е падала, има ясен спомен и не е повръщала, обективно е установена травма на главата, неврологично – без отклонения, извършена е графия на череп – фас по Бабчин и ляв пр – без отклонения, поставена е диагноза „Повърхностна травма на окосмената част на главата“, не е назначена терапия, а пациентката е отказала болнично лечение.

От показанията на свид. Каменов се установява, че преди ПТП съпругата му се подхлъзнала и ударила в шкафа на кухнята задната част на главата си, останала адекватна, но се образувал голям хематом с размер, по-голям от орех, поради което след инцидента тръгнали към Спешен кабинет в „Пирогов“ с автомобил, управляван от съпругата му, без да са звъняли на таксиметрова компания и на Спешна медицинска помощ, защото се опасявали, че линейката ще се забави. Изяснява се, че по пътя настъпил незначителен пътен инцидент, но въпреки това те отишли в „Пирогов“, където ответницата била прегледана, назначен ѝ бил скенер или рентген, дадени били допълнителни разяснения за травмата и било предложено да остане за наблюдение, но тя пожелала да се прибере вкъщи, като свидетелят не помни дали е било назначено лечение. Разказва, че съпругата му се възстановявала в продължение на повече от седмица, но няма точен спомен. Съдът не кредитира показанията на свид. Каменов в частта, в която сочи, че след битовия инцидент на главата на ответницата се образувал хематом с размер, по-голям от орех, доколкото такава находка не е описана никъде в представената по делото медицинска документация от извършения скоро след това медицински преглед. В останалата им част съдът кредитира неговите показания, въпреки че той е съпруг на ответницата, отчитайки, че именно това негово качество е обусловило личните и непосредствените му впечатления за фактите, които разказва.

Независимо от горното съдът намира, че в случая по делото не е установена такава степен на наложителност на ответницата да бъде оказана медицинска помощ след претърпяния от нея битов инцидент, която да дерогира задължението ѝ като водач на МПС, участвал в ПТП, да остане на мястото на произшествието и да изчака идването на органите за контрол на движение по пътищата. За да достигне до този извод, съдът отчита, че непосредствено след битовия инцидент тя е била очевидно в достатъчно добро здравословно състояние, даващо ѝ увереност да управлява лек автомобил вместо да потърси таксиметров превоз, а по време на прегледа в Спешен неврохирургичен кабинет е установена единствено

повърхностна травма, пациентката не е съобщила никакви оплаквания като загуба на спомен, повръщане и други, при извършеното образно изследване не са установени патологични промени, не ѝ е предписано лечение, а самата тя е отказала да остане под наблюдение, като всички тези обстоятелства, преценени съвкупно, дават основание на съда да приеме, че състоянието ѝ не е било неотложно налагащо медицински преглед.

Следователно от събраните по делото доказателства по един безспорен и несъмнен начин се установява, че ответницата като водач на лек автомобил със своето действие е осъществил деликт по смисъла на чл. 45, ал. 1 ЗЗД, обезщетението за нанесените от който имуществени вреди е изплатено на увреденото лице от неговия застраховател по имуществена застраховка „Каско“, а впоследствие последният е получил плащане по регресната си претенция срещу ищеца в качеството му на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, като ответницата е напуснала мястото на настъпването на ПТП преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, при положение че посещаването му от тях е било задължително по закон, без да е имала затова неотложна причина. Ето защо и на основание чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ за ищеца е възникнало регресно вземане срещу нея.

Ответницата не твърди и не доказва погасяване на дълга.

По изложените съображения предявеният иск следва да бъде уважен в пълния му размер, като върху главницата се дължи и законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 17.09.2021 г., до окончателното плащане.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има само ищецът. На същия се дължат на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноски за исковото и заповедното производство, както следва: за исковото производство – 41.29 лв. /държавна такса/; за заповедното производство – разноски в общ размер на 341.29 лв. /41.29 лв. – държавна такса, 300 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение/.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Е. Л. Д.К., ЕГН *****, с адрес: адрес, дължи на фирма, ЕИК **** със седалище и адрес на управление: адрес, на основание чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ сумата от **2 064.72** лв. – регресно задължение за платено застрахователно обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ за вреди, причинени виновно от нея при ПТП на 03.11.2017 г. в гр. София, при което тя е напуснала мястото на настъпването на ПТП преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, ведно със законната лихва от 17.09.2021 г. до окончателното плащане, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 54271/2021 г. по описа на СРС, 85 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Е. Л. Д.К., ЕГН *****, с адрес: адрес, да заплати на фирма, ЕИК **** със седалище и адрес на управление: адрес, сумата от **41.29** лв. – разноски за исковото производство, и сумата от **341.29** лв. – разноски за заповедното производство.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

